

ΖΕΝ ΣΕΛΩ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΕΣ, ΣΟΥ ΛΕΩ...

- Δημοσίευση: Matthaios2247

Πριν την έναρξη της φετινής σχολικής χρονιάς, υπερψηφίστηκε με οσμή σκανδάλου στη μεγάλη Αθήνα το νομοσχέδιο για τη λεγόμενη «Αναδιάρθρωση της Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης», σύμφωνα με το οποίο θα ενισχυθεί, τάχαμου δήθεν, ο μορφωτικός ρόλος του Λυκείου, θα καταπολεμηθεί η ανεργία και οι μαθητές θα γίνονται καλύτεροι στην ειδικότητά τους, αποκτώντας εμπειρία. Και οι έφηβοι σταυροκοπήθηκαν, με τρεμάμενα χέρια, προσπαθώντας να μετρήσουν πόσα δάκρυα θα χύσουν και πόσες πληγές θα ανοίξουν στα κοκκαλιάρικα στήθια τους.

Διότι, με άλλα λόγια, οι υποσχέσεις του συγκεκριμένου νομοσχεδίου αποτελούν ένα χυδαίο ψεύδος, ενώ η εφαρμογή του εξάρθρωσε, εξαθλίωσε, ακύρωσε και διέλυσε οποιοδήποτε κατακτημένο δικαίωμα της εργατικής τάξης μέχρι σήμερα. Το γελοίο της όλης υπόθεσης, όμως, είναι πως ενώ τα αεροπλάνα καθημερινά ψεκάζουν εμάς, αυτοί φαίνεται να έχουν χάσει τα μυαλά τους.

Ας αναλύσουμε, όμως, λίγο τις αλλαγές. Αρχικά, το λύκειο μετατρέπεται φυσικώς και μεταφυσικώς σε ένα εξεταστικό κάτεργο (θα μπορούσαμε να το ονομάσουμε και αυθαιρέτως «στρατόπεδο εξόντωσης» ή «εκτελεστικό απόσπασμα-εξεταστικό κέντρο»), με τα βάσανα να ξεκινούν από πολύ νωρίς. Πανελλήνιες εξετάσεις από την πρώτη κιόλας τάξη, με τον απολυτήριο βαθμό να αποτελεί καθοριστικό παράγοντα για την εισαγωγή σε ΑΕΙ και ΤΕΙ. Επίσης, η εξέταση θα γίνεται σε τέσσερα μαθήματα και το κάθε ΑΕΙ θα έχει την επιλογή να καθιστά κάποιο από τα εξεταζόμενα αυτά μαθήματα «μεγάλης βαρύτητας», που θέτει επιπλέον φραγμούς στους μαθητές. Τρελαίνεται κι οργίζεται ο καλά οργανωμένος εγκέφαλος. Τα αποτελέσματα; Μπορείτε να μαντέψετε; Μας μεγάλωσαν τόσα χρόνια να ακούμε «Πανελλήνιες» ή «Γ' Λυκείου» και να μας πιάνει σύγκρυο. Τώρα που οι μαθητές θα τα ζουν από την πρώτη κιόλας τάξη τι περιμένετε να πάθουν; Θα τρέχουν να κρυφτούν, άνθρωποι! Άγχος, φόβος για το μέλλον και δυσπιστία ως προς την αποτελεσματικότητα του σχολείου που συνεπάγεται βίαιη προσέγκυση των μαθητών από τα φροντιστήρια, με αποτέλεσμα την κατάρρευση της εκπαίδευσης. Το λύκειο πλέον λειτουργεί ως μεσάζοντας, ενώ σχολείο θεωρείται πια το φροντιστήριο. Πιο συγκεκριμένα, οι οικογένειες των λαϊκών στρωμάτων θα πρέπει να πληρώνουν τα μαλλιά της κεφαλής τους (ακόμη κι αυτά που έχασαν λόγω του στρες), προκειμένου να ξεχρεώσουν τους ευτυχισμένους φροντιστές-μεσσίες. Γιατί, φυσικά, το να πέφτουν χιλιάδες 15χρονα παιδιά στα πόδια σου και να παρακαλούν «Σώσε με!», σε καθιστά αναμφίβολα Μεσσία.

Όλοι ξέρουμε πως με το ζόρι επιβιώνουν τούτες οι οικογένειες. «Γιε μου, μείνε εδώ και στρώσε ένα χωραφάκι με καπνά, τι το θέλεις το σχολείο;» ή «Κορίτσι μου εσύ δεν είσαι γι' αυτά. Θα ψήνεις ψωμιά να ζήσεις». Γυρνάμε δηλαδή στη σκοτεινή περίοδο των έργων του Παπαδιαμάντη, με τις άθλιες οικονομικές συνθήκες και στα «Ανδρείκελα» του Καρυωτάκη με τις χαμένες γενιές. Γιατί χαμένη θεωρείται μια γενιά που θα ζει επί τέσσερα χρόνια με το αγχώδες ενδεχόμενο να μην περάσει στις εξετάσεις, τοποθετημένη απέναντι σε απίστευτα τρομοκρατικά διλήμματα. Οι γονείς δεν μπορούν πλέον να πληρώνουν τα φροντιστήρια! Δεν

υπάρχει έλεος, δεν υπάρχει σωτηρία. Μας φασκελώνουν οι ουρανοί και όλοι ξαφνικά τυφλώθηκαν.

Το να μην παρέχεται εν έτη 2013 σε μια χώρα η οποία αποτέλεσε την αρχή της δημοκρατίας, του θεάτρου και της φιλοσοφίας, δωρεάν και αξιοπρεπής εκπαίδευση αποτελεί τελεσίδικη αποδοχή της άλλοτε τσαπατσούλικης αντίληψης ότι η λογική έχει εκτροχιαστεί. Πρέπει επιτέλους να γίνει κοινώς αποδεκτό πως οι άνθρωποι που επιβάλλουν και ψηφίζουν τέτοιου είδους νόμους είναι τρελοί, αδίστακτοι και επιπόλαιοι. Μήπως μας μπέρδεψαν με πειραματόζωα; Αλλά πάλι, ακόμα και σε ποντίκια δεν μπορείς να γίνεσαι τόσο κτηνώδης. Το θέμα είναι καθαρά ταξικό. Και η λέξη κλειδί, το ξεσκαρτάρισμα. Επιθυμούν να χωρίσουν εμάς τους μαθητές στις κατηγορίες «καλοί» και «μέτριοι-αδύναμοι», για να πετάξουν με τις κλωτσιές τα παιδιά της δεύτερης από το λύκειο, την εκπαίδευση, τα γράμματα, το μέλλον, τη γνώση. Το σχολείο θα γίνει είδος πολυτελείας που θα προσφέρεται μονάχα στα βουτυρόπαιδα των οποίων οι πατεράδες θα έχουν φουσκωμένες τσέπες να πληρώνουν φροντιστήρια. Και οι υπόλοιποι θα σκάβουν χώματα...

Μεσούσης της ατέλειωτης και βρωμερής ροχάλας της χώρας, αντί η εκπαίδευση να δίνει στους μαθητές της βυζί να ρουφήξουν ώθηση και θάρρος, τους βυzaίνει τον φόβο και το άγχος. Κι ακόμα, τα αηδιαστικά σε ξετίσιπτο βαθμό παπαγαλίσματα, τα κακογραμμένα βιβλία, οι γνώσεις της μισής μερίδας (χωρίς καν λίγες πατάτες παραπάνω για να γεμίσει το στομάχι), τα τριανταμελή τμήματα και τα βασανιστικά εφτάωρα θα συνεχίσουν να μας θυμίζουν πως το ελληνικό σχολείο αποτελεί ντροπή για την ανθρωπότητα, χωρίς να φοβάμαι το απίστευτο βάρος της λέξης «ντροπή».

Τώρα έχουμε πανελλήνιες από την αρχή του λυκείου, σε λίγα χρόνια θα έχουμε πανελλήνιες από το γυμνάσιο, έπειτα από το δημοτικό, το νηπιαγωγείο και τέλος από τη θερμοκοιτίδα! Θα γεννιόμαστε και θα δίνουμε πανελλήνιες εξετάσεις για ένα δικαίωμα στη γνώση. «Ζεν σέλω Πανελλήνιες, μαμάκα!», θα κλαίνε τα παιδιά μας, αντί να κλαίνε για τις κατουρημένες τους πάνες. Κι αυτό γιατί; Επειδή στην Ελλάδα μας το 70% των μαθητών φοιτά σε Γενικά Λύκεια και το υπόλοιπο 30% φοιτά σε ΕΠΑΛ, ενώ στη πρότυπη, ελκυστική και δεν-κάνει-να-της-πηγαίνουμε-κόντρα Γερμανία συμβαίνει το εντελώς αντίθετο. Πρέπει, λέει, να της μοιάσουμε. Ειλικρινά, ξεφτιλίσαμε τις έννοιες σε μια χώρα που έχει ως δύναμη τη δύναμη της γλώσσας της. Αν αυτό δεν σε κάνει να παίρνεις τα βουνά και να καταστρέφεις τις φωνητικές σου χορδές από τις άναρθρες κραυγές, τότε τι σε κάνει;

Οι μέσης νοημοσύνης πολίτες αντιλαμβάνονται πως οι ασκούντες την εξουσία αλλάζουν ένα άθλιο σύστημα με ένα αθλιότερο. Δυστυχώς, όμως, παρά τις διαφωνίες τους, δεν δέχονται να συσπειρωθούν και να αντιδράσουν μαζικά. Μονάχα έτσι μπορεί να γίνει κάτι. Οι μεμονωμένες και ξέμπαρκες καταλήψεις σχολείων σε διάφορες αγελαδουπόλεις της επαρχίας, με σκουλαρικωμένους νταήδες να σηκώνονται με ξεσηκωμένη την αισθητική τους και να κόπτονται για μια εκπαίδευση που μέχρι προχθές είχαν γραμμένη στα παλιά τους παπούτσια (με ανεξίτηλο, παρακαλώ, μαρκαδόρο), είναι ανθυγιεινές και δεν επιφέρουν κάποιο αποτέλεσμα. Μόνο με το συντονισμό όλων, με ενιαίους στόχους και με τη μορφή πάλης ίσως υπάρχει η ελπίδα το πλοίο να μη βουλιάξει πιότερο, αλλά να ισορροπήσει παρά τα κύματα. Για την εκπαίδευσή μας, για την αξιοπρέπειά μας, για το μέλλον μας. Δρούμε τώρα.